

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 453

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 mai 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 848 din 14 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	2–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
586. — Hotărâre privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Dolj, Tulcea, Brașov, Alba, Călărași, Constanța, Cluj, Gorj și municipiul București, și modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 8 din 7 martie 2022 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	6–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 848**

din 14 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Biroul Executorului Judecătoresc Doina Safta din București în Dosarul nr. 172/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.128D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții exprese cu privire la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, iar principiul constituțional al accesului liber la justiție nu are semnificația accesului la toate instanțele judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 413 R din 22 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 172/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.** Excepția a

fost invocată de Biroul Executorului Judecătoresc Doina Safta din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva refuzului executorului judecătoresc de eliberare a unor sume de bani consemnate în favoarea unor organisme de gestiune colectivă a drepturilor de autor, în procedura ofertei reale de plată.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textele de lege criticate instituie o restrângere a dreptului de a obține examinarea conformității hotărârii judecătorești cu regulile de drept aplicabile, în considerarea materiei în care sunt pronunțate, restrângere pe care autorul excepției o consideră incompatibilă cu principiile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, precum și cu dispozițiile art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, referitoare la condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și, respectiv, caracterul unitar, imparțial și egalitar al justiției.

7. Se mai susține că materia în care sunt pronunțate aceste hotărâri nu poate fi considerată un criteriu justificat obiectiv și rațional, apt să le excludă de la acest remediu procesual, și nu există niciun alt criteriu de cuantificare a importanței domeniului în care sunt pronunțate, dat fiind faptul că drepturile la care se referă pot fi de importanță similară drepturilor evaluabile în bani, pentru a căror valorificare sau apărare sunt prevăzute alte temeuri de drept și care dau posibilitatea exercitării recursului.

8. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că instituirea unui singur grad de jurisdicție nu conduce la încălcarea art. 21 din Constituție, neaducându-se atingere substanței dreptului de a avea acces la o instanță. Se mai apreciază că diferențierea hotărârilor judecătorești care pot fi sau nu pot fi supuse recursului se face pe anumite criterii stabilite de lege, fără să instituie discriminări pe criterii arbitrare, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. În plus, se mai apreciază că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate nu conțin nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit fiind determinat de deosebirea de situații ce impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor. Se invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul constituțional al accesului liber la justiție.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit actului de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013. În legătură cu obiectul excepției, Curtea reține că, potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019. Având în vedere că în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă procesul a fost început anterior acestei date, Curtea reține că sunt aplicabile dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013, astfel încât urmează să se pronunțe asupra acestor din urmă prevederi legale, precum și asupra dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000, republicată, potrivit căroră:

— Art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013: *„De asemenea, în aceste procese [cele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi — s.n.] nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”;*

— Art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000: *„(4) Hotărârea judecătorească este supusă numai apelului.”*

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1), privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3), referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 — *Restrangerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, și art. 124 alin. (2), privind caracterul unitar, imparțial și egalitar al justiției.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000, textul de lege criticat în prezenta cauză, în litigiile privind refuzul nejustificat de îndeplinire a atribuțiilor de către executorul judecătorească, hotărârea pronunțată de judecătorie poate fi atacată numai cu apel, aspect ce are incidență în ceea ce privește admisibilitatea recursului în această procedură, întrucât art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 prevede că nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului. Astfel, prin efectul celor două texte de lege criticate, hotărârile judecătorești date în apel în materia

plângerilor împotriva actelor executorului judecătorească nu sunt supuse recursului, cale extraordinară de atac.

16. În ceea ce privește reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, paragraful 13, cu referire la deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1144 din 19 decembrie 2005, nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, și nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, sau Decizia nr. 500 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 august 2015, paragraful 16).

17. De asemenea, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile. Lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătorească efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, precitată, paragraful 13, cu referire la deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1144 din 19 decembrie 2005, nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, sau nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, sau Decizia nr. 375 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 22 august 2016, paragraful 39).

18. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, Curtea reține că autorul excepției a avut acces la

judecarea cauzei în primă instanță, precum și în apel, beneficiind, așadar, de o cale de atac, care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Mai mult, reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157, menționată și în deciziile Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, nr. 126 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 7 aprilie 2011, sau nr. 25 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 31 martie 2015, paragraful 16). Totodată, prin Hotărârea din 25 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, paragrafele 37 și 38, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, cu privire la art. 6 paragraful 1 din convenție, că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.

19. În ceea ce privește critica referitoare la discriminarea creată prin interzicerea exercitării căii extraordinare a recursului în această materie, în acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea reține că nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, în prezenta cauză, textul legal criticat nu conține nicio dispoziție

discriminatorie, în măsura în care se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normativă, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, iar regimul juridic diferit, constând în faptul că împotriva hotărârilor pronunțate în cererile privitoare la plângerile împotriva actelor executorului judecătoresc nu poate fi exercitată calea de atac a recursului, este determinat de deosebirea de situații, care impune soluții legislative diferite, în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

20. Totodată, Curtea mai reține, în acord cu jurisprudența sa constantă, că legiuitorul are o marjă de apreciere referitor la alegerea materiilor exceptate de la calea de atac a recursului, cum este, în prezenta cauză, a hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești în cererile privitoare la plângerile împotriva actelor executorului judecătoresc. În acest sens sunt Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, paragraful 24, prin care Curtea a statuat că, în materia căilor extraordinare de atac, legiuitorul are posibilitatea de a reglementa condiții de admisibilitate a acestora, care sunt circumscrise materiei în care a fost pronunțată hotărârea, în acel caz fiind vorba despre hotărâri pronunțate în materie de carte funciară, sau Decizia nr. 532 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 25 ianuarie 2021, paragraful 26 (hotărâri pronunțate în materia insolvenței), prin care Curtea a constatat că existența unor reglementări diferențiate, sub aspectul normelor de procedură, în funcție de specificul materiei reglementate, nu reprezintă o nesocotire a principiului egalității cetățenilor în fața legii, ci o particularizare la specificitățile și necesitățile fiecăreia dintre aceste materii. Totodată, prin Decizia nr. 680 din 21 octombrie 2021, paragraful 23, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2022, paragraful 23, Curtea a statuat că stabilirea regulilor procedurale în funcție de specificul materiei reglementate, inclusiv a celor referitoare la exercitarea căilor de atac, ține de opțiunea legiuitorului.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Biroul Executorului Judecătoresc Doina Safta din București în Dosarul nr. 172/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 56 alin. (4) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Dolj, Tulcea, Brașov, Alba, Călărași, Constanța, Cluj, Gorj și municipiul București, și modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestora, conform prevederilor art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a reevaluării acestora, conform prevederilor art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a punerii în funcțiune a unor obiective de investiții cu caracter militar.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, ca urmare a reevaluării acestora, conform prevederilor art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin

Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a înregistrării în evidența contabilă a unor active fixe corporale de natura amenajărilor la terenuri, constatate în plus pe teren în urma inventarierii.

Art. 4. — Se aprobă modificarea valorilor de inventar ale unor imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4, ca urmare a punerii în funcțiune a unui obiectiv de investiții cu caracter militar și a îndreptării unor erori materiale în evidența contabilă.

Art. 5. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările și completările intervenite în anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Vasile Dîncu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 28 aprilie 2022.
Nr. 586.

*) Anexele nr. 1—4 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 8

din 7 martie 2022

Dosar nr. 59/1/2022

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Valentina Vrabie	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru Denisa Livia Băldean Cristina Truțescu Mirela Vișan Lavinia Dascălu Carmen Elena Popoiag Lavinia Curelea Petronela Iulia Nițu	— președintele Secției penale — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă
Csaba Bela Nasz	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Andrieș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Laura Mihaela Soane Constantin Epure	— judecător la Secția penală — judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este legal constituit, în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef serviciu al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 raportate la art. 1—3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, la art. 1 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, precum și la art. 2 din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002.

6. Magistratul-asistent a învederat că, la dosarul cauzei, au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al Ministerului Public și precizări din partea Sindicatului „El Prometeu”.

7. Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a acordat cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

8. Reprezentantul procurorului general a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept sesizată, arătând că încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții speciale de muncă nu se face prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și a Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002.

9. Astfel, din analiza sistematică a reglementărilor incidente în materie, precum și din evoluția acestora rezultă că, în niciun moment, legiuitorul nu a înțeles să confere personalului din serviciile de urgență voluntare/private calitatea de cadre militare/personal militar.

10. Dimpotrivă, a fost menținută o distincție clară, atât sub aspectul statutului, cât și sub cel care vizează apartenența instituțională a personalului din cadrul celor două categorii de servicii publice comunitare pentru situații de urgență: serviciile de urgență profesionale organizate la nivelul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și al unităților subordonate acestuia, aflate în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, în care sunt încadrați pompierii militari, pe de o parte, și serviciile de urgență voluntare/private, organizate la nivelul unităților administrativ-teritoriale și al altor entități juridice publice sau private, în care sunt încadrați pompierii civili, pe de altă parte; or, aceste diferențe de statut juridic și apartenență instituțională primesc reflectarea corespunzătoare în privința încadrării personalului din serviciile de urgență voluntare/profesionale în condiții deosebite și speciale de muncă.

11. Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

12. Articolul 514 din Codul de procedură civilă prevede astfel:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

13. Sesizarea s-a făcut de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava, atașându-se documentația constituită în legătură cu problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 307/2006*)

„Art. 33. — (1) Serviciile de urgență voluntare/private sunt structuri specializate, altele decât cele aparținând serviciilor de urgență profesionale, organizate cu personal angajat și/sau voluntar, în scopul apărării vieții, avutului public și/sau a celui privat împotriva incendiilor și a altor calamități, în sectoarele de competență stabilite cu avizul inspectoratelor. [...]

Art. 39. — (1) Personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare/private se încadrează în condiții de muncă similare personalului serviciilor de urgență profesionale. [...]

15. Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003*)

„Art. 1. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *locuri de muncă în condiții speciale* reprezintă acele locuri de muncă unde există factori de risc profesional, care, prin natura sarcinii de muncă și a condițiilor de realizare a acesteia, conduc în timp la reducerea prematură a capacității de muncă, îmbolnăviri profesionale și la comportamente riscante în activitate cu urmări grave asupra securității și sănătății angajaților și/sau a altor persoane;

b) *persoanele încadrate în locuri de muncă în condiții speciale* sunt angajații care își desfășoară activitatea pe parcursul programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la lit. a); [...]

Art. 2. — (1) Criteriile pentru încadrarea persoanelor în locurile de muncă în condiții speciale sunt următoarele:

a) încadrarea locurilor de muncă în grupa I de muncă, anterior datei de 1 aprilie 2001;

b) desfășurarea activității în condiții speciale pe durata programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la art. 1 lit. a);

c) existența la locurile de muncă în condiții speciale a unor factori de risc care nu pot fi înlăturați, în condițiile în care s-au luat măsurile tehnice și organizatorice pentru eliminarea sau diminuarea acestora, în conformitate cu legislația de protecție a muncii în vigoare;

d) efecte asupra persoanelor din punct de vedere al securității și sănătății în muncă, datorate în exclusivitate unor cauze profesionale și înregistrate pe perioada ultimilor 15 ani;

e) efecte asupra capacității de muncă și stării de sănătate, evaluate în baza datelor medicale înregistrate la nivelul cabinetelor medicale de întreprindere, de structurile medicale de medicina muncii sau la comisiile de expertizare a capacității de muncă, pe perioada ultimilor 15 ani.

(2) Încadrarea persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se va realiza în condițiile îndeplinirii tuturor criteriilor menționate la alin. (1).

Art. 3. — (1) Metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale include următoarele etape, în ordinea cronologică indicată:

a) nominalizarea locurilor de muncă care se solicită a fi încadrate în condiții speciale, efectuată de angajator împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii; [...].”

16. Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, cu modificările ulterioare (denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001*)

„Art. 1. — Locurile de muncă și activitățile cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale și Ministerul Justiției, în sensul prezentei hotărâri, se definesc după cum urmează: [...]

b) locurile de muncă și activitățile cu condiții speciale sunt cele care implică existența unor factori de risc ridicat, generați de specificul activității militare, cu repercusiuni grave și ireversibile asupra sănătății și/sau capacității de acțiune a cadrelor militare; [...]

Art. 6. — Locurile de muncă și activitățile cu condiții deosebite, speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, sunt precizate în anexele nr. 1—6, corespunzătoare instituțiilor prevăzute la art. 1 și care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.”

17. Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002 privind încadrarea personalului Ministerului de Interne în condiții de muncă deosebite, speciale și alte condiții, nepublicat în Monitorul Oficial al României, Partea I (denumit în continuare *Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002*)

„Art. 2. [...] (2) Beneficiază de încadrare în condiții deosebite, speciale sau alte condiții cadrele militare care desfășoară efectiv activități sau lucrează în locuri de muncă prevăzute în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 care constituie atribuții cu caracter permanent potrivit fișei postului. Acestea vor fi stabilite de comandanții în a căror competență se află, prin ordin de personal, odată cu numirea acestora în funcții. [...]”

IV. Obiectul recursului în interesul legii. Orientările jurisprudențiale divergente

18. Prezenta sesizare a avut drept situație premisă identificarea unor hotărâri judecătorești definitive prin care s-au soluționat diferit/neunitar acțiunile unor persoane fizice, care au calitatea de șef serviciu sau angajați în cadrul serviciilor voluntare pentru situații de urgență, conform contractelor individuale de muncă, prin care s-a solicitat încadrarea lor în condiții speciale de muncă în procent de 100% și obligarea angajatorilor la emiterea de dispoziții în acest sens, reclamanții motivând în esență demersurile lor judiciare prin aceea că, deși activitatea lor presupune intervenții de maximă urgență în scopul salvării de bunuri și vieți omenești, implicând factori de risc ridicat, nu au fost încadrați în condiții speciale de muncă.

19. Într-o primă opinie jurisprudențială s-a apreciat că art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 trebuie interpretat în sensul că încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face în conformitate cu procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

În susținerea acestei orientări s-au invocat următoarele argumente principale:

a) activitatea prestată de personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare nu poate fi încadrată în condiții speciale în temeiul anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, întrucât această anexă se referă la „Locurile de muncă și activitățile cu condiții deosebite, speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare din Ministerul de Interne”, extinderea aplicării acestui act normativ la alte activități echivalând cu o depășire a atribuțiilor puterii judecătorești și o încălcare a principiului separației puterilor în stat;

b) nu poate fi extinsă sfera reglementărilor speciale aplicabile militarilor din serviciile de urgență profesioniste la alte categorii de activități și persoane, astfel că activitatea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare nu poate fi încadrată în condiții speciale de muncă, nici direct și nici prin asimilare;

c) activitatea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare nu poate fi supusă decât prevederilor Legii nr. 19/2000, Legii nr. 226/2006 și Legii nr. 263/2010, care impun obligativitatea stabilirii prin lege a locului de muncă și a activității, cu aplicarea metodologiei cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003;

d) personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare are statutul de personal civil, motiv pentru care încadrarea în locuri de muncă în condiții speciale se realizează potrivit normelor generale reprezentate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, Hotărârea Guvernului nr. 1.173/2004 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015, fiind aplicabile succesiv dispozițiile Legii nr. 226/2006 și, începând cu 1 ianuarie 2011, cele ale Legii nr. 263/2010;

e) întrucât persoanele angajate ale serviciilor de urgență voluntare nu au calitatea de cadre militare, acestora nu li se aplică Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, ci Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003;

f) din dispozițiile art. II pct. 2 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 rezultă că acest act normativ se aplică numai personalului serviciilor de urgență profesioniste, nu și personalului serviciilor de urgență voluntare;

g) acțiunile promovate supun analizei instanței două categorii de probleme:

— analiza statutului reclamanților care își desfășoară activitatea în cadrul serviciilor de urgență voluntare;

— natura activităților desfășurate de reclamanți și dacă acestea pot fi catalogate — printr-o analiză comparativă — ca fiind „activități desfășurate în condiții speciale”, astfel cum sunt definite de dispozițiile art. I lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, normă la care s-au raportat reclamanții.

20. Cu privire la prima problematică menționată s-a reținut că, în exercitarea atribuțiilor situate în sfera „situațiilor de urgență”, consiliul local poate înființa servicii de voluntariat pentru situații de urgență, urmând ca personalului angajat al respectivului serviciu să îi fie aplicabile condițiile de încadrare și procedura similare personalului serviciilor de urgență profesioniste (art. 39 din Legea nr. 307/2006).

21. Astfel, cu titlu de exemplu, s-a constatat că pentru funcția de conducere a serviciului, consiliul local are obligația încheierii unui contract de muncă, a asigurării în mod gratuit a uniformei/echipamentului de protecție adecvat misiunii și înlocuirii acesteia/acestui în situația degradării, achitării drepturilor de deplasare, cazare și diurnă pentru personalul aflat la cursuri de pregătire și concursuri profesionale organizate în afara localității etc.

22. Cu referire la cea de a doua problemă, „locurile de muncă și activitățile cu condiții speciale” sunt definite de prevederile art. I lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 — normă la care

se raportează reclamanții — ca fiind „cele care implică existența unor factori de risc ridicat, generați de specificul activității militare, cu repercusiuni grave și ireversibile asupra sănătății și/sau capacității de acțiune a cadrelor militare”.

23. În acest sens, s-a reținut că este adevărat că reclamanții își desfășoară activitatea — potrivit fișei postului — într-o zonă de risc generată de izbucnirea unor incendii, producerea unor alunecări de teren, inundații, fenomene biologice sau epizootice — situații care îi obligă să fie într-o „stare permanentă de consemn potrivit atribuțiilor postului”. Însă s-a apreciat că reclamanții trebuie să facă dovada ipotezei prevăzute de art. I lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, în sensul că factorii de risc la care sunt supuși trebuie să fie identici (100%) cu cei generați de activitatea militară, iar acești factori să aibă repercusiuni grave și ireversibile asupra sănătății și/sau capacității lor de acțiune.

24. Într-o a doua opinie jurisprudențială s-a apreciat că art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 trebuie interpretat în sensul că încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și a Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002, considerându-se că „pomierii voluntari” (angajații serviciilor voluntare de urgență) sunt *ope legis* încadrați în condiții speciale de muncă.

25. În susținerea acestei opinii s-au invocat, în esență, următoarele argumente:

a) activitățile pe care le desfășoară personalul serviciilor voluntare de urgență coincid cu cele din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, fiind prevăzute ca locuri de muncă în condiții speciale pentru personalul serviciilor de urgență profesioniste;

b) deși Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 vizează condițiile de muncă pentru cadrele militare în activitate, acest act normativ se aplică și personalului serviciilor voluntare de urgență, întrucât aceasta a fost opțiunea legiuitorului, astfel cum rezultă din conținutul art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006;

c) personalul serviciilor voluntare de urgență are dreptul la încadrarea în condiții speciale de muncă conform Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002 pentru activitatea desfășurată în această calitate;

d) cu toate că persoanele angajate ale serviciilor voluntare de urgență nu au calitatea de cadru militar activ pentru a beneficia de aplicarea directă a Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001, totuși acestea beneficiază de drepturile reglementate de actul normativ respectiv, în temeiul art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006;

e) activitățile pe care le desfășoară personalul serviciilor de urgență voluntare, așa cum rezultă acestea din îndeplinirea atribuțiilor stabilite de art. 34 lit. c) din Legea nr. 307/2006, coincid cu cele prevăzute la art. II pct. 2 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, fiind prevăzute, așadar, ca locuri de muncă în condiții speciale pentru personalul serviciilor de urgență profesioniste;

f) capitolul II din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002 cuprinde criteriile de încadrare în condiții de muncă deosebite, speciale și alte condiții pentru personalul Ministerului de Interne. Pentru încadrarea în condiții speciale potrivit acestui ordin nu se prevede o procedură specială de urmat, ca în cazul Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, ci dispozițiile art. 2 alin. (2) din capitolul II al acestui ordin stabilesc că „Beneficiază de încadrare în condiții deosebite, speciale sau alte condiții cadrele militare care desfășoară efectiv activități sau lucrează în locuri de muncă prevăzute în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 care constituie atribuții cu caracter permanent potrivit fișei postului. Acestea vor fi stabilite de comandantii în a căror competență se află, prin ordin de personal, odată cu numirea acestora în funcții”;

g) salariații civili care sunt vizați de protocolul prevăzut la art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 sunt salariații instituțiilor prevăzute la art. 1 din aceeași hotărâre, așa cum stabilește însuși textul de lege invocat, respectiv salariații Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției, instituții printre care nu se regăsește serviciul voluntar pentru situații de urgență;

h) în legătură cu admisibilitatea constatării pe cale judiciară sau a obligării angajatorului la încadrarea activității desfășurate în condiții deosebite sau speciale de muncă, după 1 aprilie 2001, au fost avute în vedere statuările din Decizia nr. 12/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, fiind semnalat faptul că, deși prin această hotărâre instanța supremă a statuat cu privire la inadmisibilitatea unei acțiuni în constatarea desfășurării activității în condiții speciale de muncă, la pronunțarea acestei decizii au fost avute în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, iar reclamanților nu li se aplică procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, ci dispozițiile Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002.

26. În susținerea caracterului admisibil al unei acțiuni în constatare privind desfășurarea muncii în condiții speciale au fost reținute și statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cuprinsul Deciziei nr. 13/2016 privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Codul muncii, concluzia acestei decizii fiind în sensul că, „în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 35 din Codul de procedură civilă și ale art. 268 alin. (2) din Codul muncii, atunci când legea nu prevede o procedură prealabilă de urmat, acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în condiții speciale intră în categoria acțiunilor în constatare de drept comun și sunt imprescriptibile”. Chiar dacă instanța supremă a analizat acest aspect în raport cu dispozițiile Ordinului Ministerului Muncii și Ocrotirilor Sociale, al Ministerului Sănătății și al Comisiei Naționale pentru Protecția Muncii nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării, sunt obligatorii statuările din considerentele acestei decizii (paragrafele 31, 46—49).

27. În susținerea acestei opinii, din punctul de vedere al succesiunii în timp a actelor normative incidente, se mai invocă faptul că Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 a încetat a produce efecte juridice la data intrării în vigoare a Legii nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006), respectiv 15 iunie 2006, astfel încât, la data intrării în vigoare a Legii nr. 307/2006 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 21 iulie 2006), respectiv 23 iulie 2006, metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 nu mai puteau fi aplicate, art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 rămânând astfel fără efecte juridice în condițiile în care actele normative ulterioare Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 reglementează doar proceduri de reînnoire a avizelor obținute în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 sau de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale.

V. Opinia titularului sesizării

28. Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava nu a exprimat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce

face obiectul prezentului recurs în interesul legii, sesizarea rezumându-se la expunerea sintetică a opiniilor divergente rezultate din hotărârile judecătorești definitive identificate.

VI. Punctul de vedere al Ministerului Public

29. Procurorul general a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții speciale de muncă nu se face prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și a Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002.

30. În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că, în niciun moment, în legislația aplicabilă pompierilor civili nu a existat o asimilare totală a acestei categorii profesionale cu cea a pompierilor militari, astfel încât încadrarea pompierilor civili în grupele superioare de muncă a fost supusă reglementărilor de drept comun, nu celor speciale și derogatorii aplicabile pompierilor militari care au statutul de cadre militare sau fac parte din alte categorii de personal militar (soldați și gradați profesioniști).

31. Aceste diferențe de statut juridic și apartenență instituțională au primit reflectarea corespunzătoare în privința încadrării personalului din serviciile de urgență voluntare/profesioniste în condiții deosebite și speciale de muncă; dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 nu pot conduce la concluzia că personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare/private se încadrează în aceste condiții potrivit procedurii aplicabile cadrelor militare, soldaților și gradaților profesioniști și personalului civil din serviciile de urgență profesioniste, organizate în cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, soluțiile speciale și derogatorii consacrate în Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 neputând fi aplicate în privința altor categorii de personal care nu sunt personal militar și nici nu își desfășoară activitatea în cadrul instituțiilor prevăzute de art. 1 din actul normativ anterior menționat.

32. Totodată, s-a apreciat că în litigiile în care angajați ai serviciilor de urgență voluntare/private au solicitat obligarea angajatorilor la încadrarea în condiții speciale de muncă sunt pe deplin aplicabile soluțiile rezultate din Decizia nr. 12/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și Decizia nr. 14/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

33. Prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că:

— în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 2 alin. (2), art. 3, 4, 11, 12, 15, 16 și 18 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 1—4, art. 7—9, art. 13 alin. (4) și art. 13¹ din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data

de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții;

— în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, raportate la prevederile art. 2—6, art. 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale, acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

34. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin *Decizia nr. 13 din 16 mai 2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 28 octombrie 2016, a admis sesizările formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă, art. 111 din Codul de procedură civilă din 1865, art. 2.502 din Codul civil, respectiv art. 268 alin. (2) din Codul muncii, republicat, acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă conform dispozițiilor Ordinului nr. 50/1990 intră în categoria acțiunilor în constatare de drept comun și sunt imprescriptibile.

35. Prin *Decizia nr. 14 din 23 mai 2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 2 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările ulterioare, instanța de judecată de drept comun nu poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamanților și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art. 4—7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.284/2011, cu modificările ulterioare, nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale și unitatea nu este nominalizată în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

36. Curtea Constituțională a României, prin *Decizia nr. 806 din 6 decembrie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 14 martie 2019, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție —

Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016. Totodată, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—6, art. 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale.

37. În cuprinsul deciziei sale, instanța de contencios constituțional a arătat:

„27. Prin urmare, Curtea constată că legiuitorul nu a avut în vedere acordarea competenței de a evalua îndeplinirea condițiilor speciale ale unor locuri de muncă instanțelor de judecată, ci unor autorități administrative, specializate. Numai în mod excepțional, atunci când din motive obiective dovedirea perioadelor de activitate desfășurate în condiții speciale nu era posibilă, ca urmare a distrugerii arhivelor, instanțele de judecată, potrivit art. 11 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, aveau posibilitatea de a se pronunța cu privire la reconstituirea perioadei lucrate în condiții speciale.

28. Faptul că dispozițiile de lege criticate nu au reglementat competența instanțelor de judecată de a încadra unele locuri de muncă în condiții speciale, ci au stabilit că «Metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și a Ministerului Sănătății și Familiei, în urma consultării C.N.P.A.S.» [art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000], iar această procedură s-a realizat prin intermediul autorităților administrative mai sus arătate, nu poate avea, *per se*, semnificația încălcării dreptului de acces la justiție, de vreme ce legiuitorul este liber să stabilească modalitatea cea mai adecvată în care evaluarea acestor condiții corespunde obiectivelor avute în vedere și organele cele mai competente să realizeze această evaluare.”

38. Ulterior, prin *Decizia nr. 91 din 25 februarie 2020*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 4 iunie 2020, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37¹ din Ordonanța Guvernului nr. 60/1997 privind apărarea împotriva incendiilor, ale Legii nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și ale art. 38 (*actual art. 39, după republicare*) din Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor.

VIII. Punctul de vedere al specialiștilor

39. Specialiștii Departamentului de Drept privat din cadrul Facultății de Drept a Universității din București au apreciat că activitatea pompierilor voluntari (care prestează activitatea în baza unui contract de muncă) poate fi, de principiu, încadrată în categoria activităților desfășurate în condiții speciale de muncă.

40. Au argumentat însă în sensul imposibilității încadrării în condiții speciale de muncă a activității prestate de personalul angajat din serviciile de urgență private/voluntare conform legislației aplicabile cadrelor militare—pompieri profesioniști, concluzionând că, în absența unei reglementări exprese și imperative în sensul aplicării Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și altui personal în afara celui militar, singura soluție întemeiată în drept și aplicabilă în scop implementativ este aceea a posibilității încadrării activității pompierilor voluntari în condiții speciale de muncă cu observarea și conformarea la cerințele de fond și de formă prevăzute în conținutul Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003.

41. Departamentul de Drept privat al Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara a transmis opinia potrivit căreia: „Prin actele normative adoptate ulterior anului 2000, voința legiuitorului național s-a manifestat constant și exclusiv asupra normalizării condițiilor de lucru ale salariaților în sensul înlăturării, pe cât posibil, a condițiilor dăunătoare pentru

sănătatea și securitatea acestora. Cum la data de 30 iunie 2005 s-a finalizat procesul de avizare pentru nominalizarea locurilor de muncă în care se desfășoară activități încadrate în condiții speciale, reînnoirea avizelor de încadrare fiind permisă doar atunci când, pe baza măsurilor adoptate de angajator, nu a fost posibilă normalizarea condițiilor de muncă, rezultă că, actualmente, orice unitate lucrativă nou-înființată este obligată să asigure condiții normale de lucru, apte să respecte sănătatea și securitatea salariaților. Personalului serviciilor de urgență voluntare/private îi sunt aplicabile, în materie de sănătate și securitate în muncă, dispozițiile Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 646 din 26 iulie 2006, prin raportare la înțelesul specific al noțiunii de «sănătate și securitate în muncă» dat de art. 5 lit. n) din acest act normativ: «ansamblul de activități instituționalizate având ca scop asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă, apărarea vieții, integrității fizice și psihice, sănătății lucrătorilor și a altor persoane participante la procesul de muncă».

În consecință, rămâne fără relevanță juridică data intrării în vigoare a oricărui act normativ, inclusiv Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 21 iulie 2006, de vreme ce nu sunt îndeplinite cumulativ cele două condiții arătate de Legea nr. 226/2006 pentru ca un loc de muncă să fie considerat ca încadrat în condiții speciale, respectiv regăsirea activităților/locurilor de muncă în anexa nr. 2 la lege și înscrierea angajatorului în anexa nr. 3. Actualmente, încadrarea în locuri de muncă speciale este doar la dispoziția acelor angajatori care au îndeplinit condițiile menționate, iar ulterior îndeplinesc condițiile privind reînnoirea avizelor obținute în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 sau reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

Dispozițiile pct. 84 din considerentele Deciziei nr. 12/2016 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție sunt obligatorii pentru instanțele de judecată în ceea ce privește încadrarea unui loc de muncă în condiții speciale, dat fiind că «instanța nu se poate substitui organelor legislative, în condițiile în care, la expirarea perioadei de derulare a procedurii de încadrare a unităților și locurilor de muncă în condiții speciale, a fost edictată Legea nr. 226/2006, lege care nominalizează în anexă, limitativ, unitățile care dețin locuri de muncă și activități în condiții speciale, fiind indicate, în mod expres, locurile de muncă pentru care aceste avize au fost acordate.»

Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale constituie legea generală, aplicabilă și unităților reprezentate de serviciile voluntare pentru situații de urgență.»

42. Aceste considerente ar susține interpretarea jurisprudențială conform căreia angajarea personalului serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face în conformitate cu procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

IX. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică (D.L.S.D.I.J.)

43. Compartimentul pentru studiul și unificarea jurisprudenței din cadrul D.L.S.D.I.J. a instanței supreme a comunicat un punct de vedere scris în sensul că, „urmare a similitudinii care este creată prin raportare la cadrele militare, conform art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, nu se mai impun parcurgerea aceluiași etape și verificarea îndeplinirii aceluiași criterii în privința personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare, întrucât dreptul privind încadrarea în condiții speciale este consacrat de acest text de lege, acesta fiind asimilat personalului serviciilor de urgență profesionale.

Această opinie este susținută și de prevederile art. 33 alin. (1) și (3) din Legea nr. 307/2006 potrivit cărora serviciile de urgență voluntare/private sunt structuri specializate, altele decât cele aparținând serviciilor de urgență profesionale, organizate cu personal angajat și/sau voluntar, în scopul apărării vieții, avutului public și/sau a celui privat împotriva incendiilor și a altor calamități, în sectoarele de competență stabilite cu avizul inspectoratelor, constituirea, încadrarea și dotarea serviciilor de urgență voluntare/private realizându-se pe baza criteriilor de performanță elaborate de Inspectoratul General și aprobate prin ordin al ministrului afacerilor interne.»

X. Raportul asupra recursului în interesul legii

44. Prin raportul întocmit de judecătorii-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare/private nu este încadrat *ope legis* în condiții speciale de muncă, prin raportare la art. 1—3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, iar dispozițiile art. 1 și art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 și art. 2 alin. (2) din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002 nu îi sunt aplicabile.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. Analiza condițiilor de admisibilitate

XI.1.1. Regularitatea investiției

45. Conform art. 514 din Codul de procedură civilă, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

46. În cauză, declanșarea mecanismului de unificare a jurisprudenței, prin intermediul recursului în interesul legii, a fost realizată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava, entitate care are calitate procesuală, în virtutea normei legale anterior enunțate.

XI.1.2. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

47. Conform art. 515 din Codul de procedură civilă, recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.

48. Din cuprinsul acestui text normativ rezultă cele patru condiții legale ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil, și anume: sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept; această problemă de drept să fi fost dezlegată diferit de instanțele judecătorești; dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive; hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

49. Din analiza memoriului de sesizare cu recurs în interesul legii, precum și a documentelor atașate se apreciază că sunt îndeplinite cerințele formale de admisibilitate enunțate în precedent.

50. Preliminar argumentării acestei concluzii se cuvine a fi menționat și că, prin Decizia nr. 24 din 12 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 88/1/2021 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 29 iunie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.174/103/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 privind apărarea

împotriva incendiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că încadrarea în concret a personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face în conformitate cu procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, sau prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, cu modificările ulterioare, și a Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002 privind încadrarea personalului Ministerului de Interne în condiții de muncă deosebite, speciale și alte condiții?”.

51. Statuând de principiu asupra raportului dintre cele două mecanisme de unificare a practicii judiciare, reglementate de art. 514—521 din Codul de procedură civilă, instanța supremă a reținut constant, în jurisprudența dezvoltată în materie, argumentul că cerința nouității consacrată de art. 519 din același cod trebuie privită ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

52. Revenind la examinarea condițiilor de admisibilitate a prezentului recurs în interesul legii, este de amintit, în legătură cu cea dintâi cerință enunțată anterior, împrejurarea că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să cuprindă indicarea unei reglementări susceptibile de interpretare diferită și care a generat o practică judiciară neunitară în aplicarea ei.

53. Din această perspectivă, potrivit actului de sesizare, problema de drept vizează interpretarea și aplicarea neunitară a art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 (prin raportare și la alte prevederi din legislația secundară considerate aplicabile).

54. În consecință, se poate reține că obiectul sesizării îl reprezintă o problemă de drept atrasă de interpretarea diferită pe care instanțele de judecată au dat-o unei norme juridice, astfel încât prima condiție de admisibilitate a recursului în interesul legii este îndeplinită.

55. Dezlegarea acestei probleme de drept controversate din practica instanțelor judecătorești răspunde scopului recursului în interesul legii, acela de a asigura o interpretare și aplicare unitară a legii de către toate instanțele judecătorești și, în consecință, o jurisprudență predictibilă.

56. Cea de-a doua condiție de admisibilitate, privind dezlegarea diferită dată de instanțe asupra aceleiași probleme de drept, este îndeplinită, întrucât din cuprinsul hotărârilor judecătorești anexate actului de sesizare se reține că instanțele naționale au soluționat diferit aceeași problemă de drept.

57. De asemenea, sunt îndeplinite și ultimele două condiții de admisibilitate, la actul de sesizare fiind atașate hotărâri judecătorești rămase definitive și care privesc problematica ce formează obiectul sesizării.

58. Pentru argumentele expuse, constatând îndeplinite condițiile regularității investiției, prin prisma dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, și fiind îndeplinite și condițiile de ordin formal, instituite de prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, se apreciază că recursul în interesul legii este admisibil.

XI.II. Analiza fondului recursului în interesul legii

59. Problema de drept care formează obiectul recursului în interesul legii, așa cum se degajă din orientările jurisprudențiale relevate, este aceea dacă dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, prin raportare la prevederile art. 1—3 din

Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, la dispozițiile art. 1 și art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, precum și la prevederile art. 2 din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002, permit încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții speciale de muncă.

60. În concret, este vizată situația persoanelor angajate cu contract individual de muncă în cadrul *serviciilor de urgență voluntare, care s-au constituit la nivelul consiliilor locale, respectiv în cadrul serviciilor de urgență private, care s-au constituit la nivelul operatorilor economici și instituțiilor, în baza unei obligații legale, prevăzute de art. 32 alin. (3) din Legea nr. 307/2006*, salariați care au solicitat în instanță încadrarea în condiții speciale de muncă în procent de 100% și emiterea unei dispoziții în acest sens de către angajatori.

61. În susținerea soluțiilor prin care s-a opinat că art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 trebuie interpretat în sensul că încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face în conformitate cu procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, se utilizează, ca argumente, faptul că nu poate fi extinsă sfera reglementărilor speciale aplicabile militarilor din serviciile de urgență profesionale la alte categorii de persoane, ceea ce face ca activitatea personalului civil angajat al serviciilor de urgență voluntare să nu poată fi încadrată în condiții speciale de muncă în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001, nici direct și nici prin asimilare, încadrarea acestora în locuri de muncă în condiții speciale realizându-se exclusiv potrivit normelor generale reprezentate de Legea nr. 226/2006 și Legea nr. 263/2010, care impun pentru această situație obligativitatea stabilirii prin lege a locului de muncă și a activității, cu aplicarea metodologiei cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

62. Dimpotrivă, instanțele care au apreciat că art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 trebuie interpretat în sensul că încadrarea personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face prin aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 și a Ordinului ministrului de interne nr. 283/2002 au considerat că „pompierii voluntari” (angajații serviciilor voluntare de urgență) sunt *ope legis* încadrați în condiții speciale de muncă, întrucât, chiar dacă Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 vizează condițiile de muncă pentru cadrele militare în activitate, acest act normativ se aplică și personalului serviciilor voluntare de urgență, față de faptul că aceasta a fost opțiunea legiuitorului, astfel cum rezultă din conținutul art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, iar activitățile pe care le desfășoară personalul serviciilor voluntare de urgență coincid cu cele din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, fiind prevăzute ca locuri de muncă în condiții speciale pentru personalul serviciilor de urgență profesionale.

63. Problematika supusă dezbaterii impune, cu titlu prealabil, succinta examinare a principiilor de organizare și funcționare a serviciului de urgență voluntar sau privat, în raport cu serviciul de urgență profesionist, precum și a statutului personalului civil care își desfășoară activitatea în cadrul serviciului de urgență voluntar, față de personalul militar și civil din cadrul serviciului profesionist.

64. Potrivit art. 33 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, „*Serviciile de urgență voluntare/private sunt structuri specializate, altele decât cele aparținând serviciilor de urgență profesionale, organizate cu personal angajat și/sau voluntar, în scopul apărării vieții, avutului public și/sau a celui privat împotriva incendiilor și a altor calamități, în sectoarele de competență stabilite cu avizul inspectoratelor*”.

65. Art. 32 alin. (3) și (4) din Legea nr. 307/2006 prevede obligația constituirii serviciilor de urgență la nivelul consiliilor locale (servicii voluntare), respectiv la nivelul operatorilor

economici și instituțiilor (servicii private). În domeniul apărării împotriva incendiilor pot funcționa și servicii de urgență private constituite ca societăți.

66. Așa cum rezultă din chiar conținutul Legii nr. 307/2006, serviciile de urgență voluntare publice/private **sunt complementare** serviciilor de urgență profesionale, constituirea lor având la bază „*principiile complementarității răspunsului în situații de urgență, reducerii timpului de răspuns, principiul cooperării la nivel local și al implicării comunității*” [art. 33 alin. (3¹)].

67. Art. 33 alin. (2) din același act normativ statuează faptul că serviciile de urgență profesionale funcționează în subordinea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, **potrivit unor reglementări specifice**.

68. Organizarea și funcționarea serviciilor de urgență voluntare/private se stabilesc **prin regulamente aprobate, după caz, de consiliile locale sau conducerile operatorilor economici și instituțiilor care le-au constituit**, iar activitățile principale desfășurate de personalul serviciilor voluntare de urgență sunt reglementate de art. 34 și 37 din Legea nr. 307/2006, în timp ce principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale sunt reglementate prin **Hotărârea Guvernului nr. 1.492/2004** privind principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 885 din 28 septembrie 2004 (denumită, în continuare, **Hotărârea Guvernului nr. 1.492/2004**), serviciile de urgență profesionale funcționând, ca inspectorate cu personalitate juridică, în subordinea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

69. Există, așadar, un cadru normativ distinct de reglementare a organizării, funcționării, atribuțiilor și responsabilităților serviciilor de urgență profesionale, pe de o parte, și private/voluntare, pe de altă parte, precum și o reglementare legală a raporturilor dintre cele două servicii, caracterizate de complementaritate.

70. Nici în ceea ce privește statutul personalului serviciilor de urgență reglementările nu se suprapun.

71. Hotărârea Guvernului nr. 1.492/2004 stabilește că personalul inspectoratelor provine din instituții de învățământ aflate în subordinea/coordonarea Inspectoratului General, alte instituții cu profil adecvat, acreditate potrivit legii, precum și din instituții specializate din străinătate, fiind constituit din pompieri militari și salariați civili, iar potrivit art. 20 alin. (1) din același act normativ, „Personalul inspectoratului cu atribuții de îndrumare și control, precum și cel de intervenție sunt investiți cu exercițiul autorității publice”.

72. De asemenea, Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari caracterizează această instituție publică ca fiind de interes național, specializată în prevenirea și stingerea incendiilor și investită cu atribuții de coordonare, control și acordare a asistenței tehnice în acest domeniu, în condițiile legii, constituită din mari unități, unități și subunități specializate, organizate pe principii militare. Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari face parte din structura organizatorică a Ministerului de Interne.

73. Statutul personalului angajat din serviciile de urgență voluntare este stabilit chiar de Legea nr. 307/2006, în capitolul IV, secțiunea a 3-a, având denumirea „Drepturi, indemnizații și despăgubiri ce se acordă personalului serviciilor de urgență voluntare sau private”, în al cărei conținut intră și art. 39 alin. (1), a cărui interpretare unitară s-a solicitat și care prevede următoarele:

„Personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare/private se încadrează în condiții de muncă similare personalului serviciilor de urgență profesionale.”

74. Interpretarea art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 și determinarea conținutului acestei norme trebuie făcute nu numai literal, ci și sistematic, în raport cu ansamblul reglementării căreia se subsumează, din care rezultă că *similaritatea* despre care face vorbire norma analizată se reflectă în aceea că legiuitorul, după enunțarea cu caracter general a similarității condițiilor de muncă, stabilește în mod expres drepturile cuvenite personalului serviciilor de urgență voluntare, angajat de consiliile locale, pe timpul intervențiilor sau în cazul operațiunilor de lungă durată (indemnizații pentru timpul efectiv de lucru la intervenții și la celelalte activități prevăzute în programul serviciului, antidot adecvat naturii mediului de lucru, hrană, asigurare pentru caz de boală profesională, accident ori deces produs în timpul sau din cauza îndeplinirii atribuțiilor ce îi revin pe timpul intervențiilor, concursurilor profesionale, antrenamentelor ori altor misiuni specifice).

75. Această opțiune a legiuitorului decurge și din faptul că serviciile de urgență voluntare publice/private sunt, așa cum s-a arătat anterior, complementare serviciilor de urgență profesionale, fiecare dintre acestea beneficiind de reglementări proprii, specifice, care nu se suprapun.

76. În conformitate cu art. 6 alin. (1) din Codul muncii, „orice salariat care prestează o muncă beneficiază de condiții de muncă adecvate activității desfășurate, de protecție socială, de securitate și sănătate în muncă, precum și de respectarea demnității și a conștiinței sale, fără nicio discriminare”.

77. Deși problema încadrării locurilor de muncă în condiții speciale/deosebite/normale își are izvorul în raportul de muncă al salariatului, reglementarea generală în materie își are sediul în legislația asigurărilor sociale, întrucât o atare încadrare produce consecințe în planul drepturilor de pensie, cu condiția, ce trebuie realizată pe parcursul stagiului de cotizare, de a se reține și plăți contribuții de asigurări sociale diferențiate procentual după criteriul condițiilor de muncă.

78. A considera că prevederile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 au semnificația unei încadrări *ope legis* în condiții speciale de muncă a activității personalului angajat în cadrul serviciilor de urgență ar fi contrar nu numai voinței legiuitorului, care nu a reglementat în mod expres un astfel de drept, dar și cadrului legal general și principiilor care definesc condițiile speciale de muncă și criteriile legale pentru încadrarea activității în condiții speciale, așa cum au fost acestea decelate prin deciziile care au unificat practica judiciară în această materie.

79. Astfel, prin Decizia nr. 12/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, raportate la prevederile art. 2—6, 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale, acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare”.

80. Din considerentele acestei decizii rezultă că nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor speciale de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001, nerespectarea demersurilor ce se referă la procedura de evaluare și clasificare a acestor locuri de muncă neputând fi suplinită pe cale jurisdicțională, de un litigiu promovat în contradictoriu cu angajatorul și calificat ca un conflict de muncă, iar la paragraful 75

se arată expres că „*Este neechivocă astfel opțiunea legiuitorului ca, după data de 1 aprilie 2001, locurile de muncă în condiții speciale să fie stabilite numai prin lege*”.

81. De asemenea, Decizia nr. 14 din 23 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările ulterioare, instanța de judecată de drept comun nu poate procedea ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamanților și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art. 4—7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.284/2011, cu modificările ulterioare, nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale și unitatea nu este nominalizată în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.”

82. S-a reținut că, astfel cum rezultă din economia reglementării procedurii de reevaluare, similară celei de încadrare a locului de muncă în condiții speciale, aceasta se limitează strict la verificarea subzistenței condițiilor speciale ce au atras încadrarea inițială și înscrierea unităților și locurilor de muncă în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010 și nu prevede o procedură de completare a listei cu noi unități. Legiuitorul a optat pentru limitarea posibilității de recunoaștere a condițiilor speciale de muncă, prin edictarea unei liste cu caracter închis a unităților beneficiare ale unui aviz de încadrare în condiții speciale pentru locuri de muncă și activități determinate expres, aviz limitat în timp și supus unor proceduri de reînnoire, cu scopul declarat de obligare a angajatorilor să ia toate măsurile care se impun pentru normalizarea treptată a condițiilor de muncă. Omiterea nominalizării unei unități în lista anexă a celor ce dețin locuri de muncă încadrate în condiții speciale necesită o soluție legislativă (prin eventuala modificare și completare a legii), neputându-se recurge la o rezolvare pe cale judiciară a acestei probleme, în condițiile în care procedurile de emitere a avizelor s-au epuizat, iar pentru reînnoirea lor sunt necesare existența anterioară a avizului și nominalizarea unității într-un act cu forță juridică superioară a legii.

83. Or, locurile de muncă din cadrul serviciilor de urgență voluntare, activitatea pompierilor voluntari nu sunt stabilite prin lege a se încadra în condiții speciale, dat fiind că nu îndeplinesc condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

84. Metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 au avut o aplicabilitate temporală redusă, fiind circumscrise perioadei 2003—2005, ulterior actele normative reglementând doar proceduri de reînnoire a avizelor obținute în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 sau de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, însă acest fapt se datorează exclusiv voinței legiuitorului, care a înțeles să califice locurile de muncă în condiții speciale exclusiv pentru unitățile care au obținut avizele prevăzute de lege și au fost înscrise în lista anexă a acestui act normativ. Ulterior, Legea nr. 263/2010 a preluat, în anexa nr. 2, conținutul anexei nr. 1 la Legea nr. 226/2006 — lista locurilor de muncă, iar în anexa nr. 3 conținutul anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006 — lista unităților încadrate în condiții speciale.

85. În consecință, este lipsită de relevanță împrejurarea că Legea nr. 307/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 21 iulie 2006, a intrat în vigoare ulterior, în condițiile în care, pentru ca un loc de muncă să fie considerat ca încadrat în condiții speciale, este necesar a fi îndeplinite în mod cumulativ cele două condiții arătate de Legea nr. 226/2006, respectiv regăsirea activităților/locurilor de muncă în anexa nr. 2 la lege și înscrierea angajatorului în anexa nr. 3, iar, ulterior, să fie îndeplinite condițiile privind reînnoirea avizelor obținute în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 sau reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

86. De altfel, analizând chestiunea supusă analizei și din punct de vedere istoric, al evoluției legislației privind activitatea pompierilor civili, constatăm că Ordonanța Guvernului nr. 60/1997 privind apărarea împotriva incendiilor prevedea în art. 371, introdus prin pct. 10 al art. I din Ordonanța Guvernului nr. 114 din 31 august 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 1 septembrie 2000, că „*Încadrarea personalului angajat al serviciilor de pompieri civili în condiții speciale sau deosebite de muncă se realizează în condițiile prevăzute de lege*”.

87. Or, legea la care se făcea trimitere este tocmai Legea nr. 19/2000, care prin dispozițiile art. 19 și 20 a definit pentru prima dată locurile de muncă în condiții deosebite și speciale, metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în astfel de locuri de muncă fiind cele reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, respectiv de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, aceste prevederi fiind preluate ulterior de Legea nr. 263/2010.

88. Este adevărat faptul că prin Decizia nr. 24 din 14 octombrie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii s-a recunoscut posibilitatea existenței unor dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții deosebite, pentru care nu este necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, respectiv, de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015 (art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, care prevede că: „*Personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă.*”).

89. Cele statuate prin această decizie ar putea fi aplicate, pentru identitate de rațiune, *mutatis mutandis*, numai în cazul în care legea ar stabili în mod expres pentru anumite categorii de personal încadrarea în mod direct în locurile de muncă în condiții speciale.

90. Așa cum s-a arătat, dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 nu sunt și nici nu pot fi interpretate ca o derogare expresă de la procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, textul legal supus interpretării nefăcând referire la încadrarea în condiții speciale sau deosebite de muncă, în sensul Legii nr. 263/2010.

91. Că este așa rezultă și din faptul că instanțele care au considerat că art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006 instituie, în ceea ce privește personalul angajat în serviciile de urgență voluntare, un caz special de încadrare în condiții speciale de muncă, decurgând din lege, au invocat, totodată, aplicarea, directă sau prin asimilare, a Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001,

precum și a prevederilor art. 2 din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002, ce vizează condițiile de muncă pentru cadrele militare în activitate.

92. Aceste acte normative reglementează locurile de muncă și activitățile cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale și Ministerul Justiției, criteriile și metodologia de încadrare a personalului militar în condiții deosebite, speciale și alte condiții, specifice cadrelor militare în activitate, procedura de nominalizare a personalului care își desfășoară activitatea permanent sau în anumite perioade în aceste condiții, denumirea locurilor de muncă, unităților, activităților și/sau a funcțiilor, precum și evidența perioadelor de activitate în aceste condiții.

93. Destinatarii Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 sunt strict determinați prin acest act normativ: cadrele militare în activitate care lucrează în condiții deosebite și speciale din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale și Ministerul Justiției, conform art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001; personalul civil din cadrul acestor instituții care lucrează în condițiile de muncă sau activitățile prevăzute la art. 19 și 20 din Legea nr. 19/2000.

94. Potrivit art. 1 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, „locurile de muncă și activitățile cu condiții speciale sunt cele care implică existența unor factori de risc ridicat, **generați de specificul activității militare, cu repercusiuni grave și ireversibile asupra sănătății și/sau capacității de acțiune a cadrelor militare**”.

95. Prin urmare, cum serviciile voluntare pentru situații de urgență nu fac parte din categoria instituțiilor menționate în mod limitativ de art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001, sfera

reglementărilor speciale aplicabile militarilor din serviciile de urgență profesionale nu poate fi extinsă la alte categorii de persoane, ceea ce face ca activitatea personalului civil angajat al serviciilor de urgență voluntare să nu poată fi încadrată în condiții speciale de muncă în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001, nici direct, nici prin analogie.

96. Este relevant pentru chestiunea de drept supusă examinării faptul că însăși Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 face distincție clară, în ceea ce privește încadrarea în condiții speciale sau deosebite de muncă, între cadrele militare și personalul civil din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției.

97. Astfel, în ceea ce privește personalul civil din cadrul instituțiilor enumerate, Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 face trimitere tot la condițiile de muncă sau activitățile stabilite prin art. 19 și 20 din Legea nr. 19/2000, dreptul comun în materie, procedura de stabilire a salariaților civili care lucrează în aceste condiții urmând a fi reglementată prin protocol încheiat între Ministerul Muncii și Solidarității Sociale și instituțiile respective.

98. Așadar, cu atât mai puțin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 ar putea fi aplicabilă personalului civil angajat în cadrul consiliilor locale (servicii de urgență voluntare) sau operatorii economici (servicii de urgență private), cu atribuții în domeniul apărării și prevenirii incendiilor. Atunci când legiuitorul a dorit ca prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 să se aplice și altor categorii de personal a prevăzut în mod expres acest lucru, sens în care pot fi menționate, exemplificativ, dispozițiile art. 11 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, care stabilesc că prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001 aplicabile militarilor din cadrul Ministerului Justiției se aplică și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517, cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 307/2006, personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare/private nu este încadrat *ope legis* în condiții speciale de muncă, prin raportare la art. 1—3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, iar dispozițiile art. 1 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 și ale art. 2 alin. (2) din Ordinul ministrului de interne nr. 283/2002 nu îi sunt aplicabile.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 martie 2022.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

